

20. között került sor a szondázó ásatásra. A lelőhely hossz tengelyében és azzal párhuzamosan, illetve arra merőlegesen húzott kutatóárkokkal a feltárási terület egészét átkutattuk. Mindössze két objektumot találtunk, benne néhány apró, kopott, római kori edénytöredékekkel.

A dűlő K-i felében a 76. számú lelőhely az épülő M7-es autópálya nyomvonalába esik. A feltárást 2001. október 1. és november 19. között végeztük el.

A teljes feltárássra kijelölt területen a terepbejáráson rögzített korszakok telepjelenségei kerültek felszínre. A térképen jelölt ásatási területből az idén 2100 m²-t tártunk fel.

A lelőhely egy lankás domboldalon van. A feltárást a domb tetejéről lefelé haladó 1,6 m széles kutatóárok-
kal kezdtük, ebben kerültek elő az első objektumok. Erre a dombtetőn merőlegesen is húztunk egy árkot, itt került elő az a rézkori gödör, amelyben Furchenstich kerámia volt. Miután a két kutatóárokba eső objektumrészletek bizonyították, hogy az egész domboldalon várhatóak telepjelenségek, úgy döntöttem, hogy ebben az ásatási szezonban a domb alján nyitok nagyobb, összefüggő felületet. Ezen a területen eddig kizárólag a római kor objektumai és leletei kerültek elő. Jellemüket tekintve: árok, gödör, cölöplyuk, tűzhely, kemence. A relatíve kis nyitott felület alapján településszerkezeti összefüggésekről még nem tudunk számot adni, mindösszesen annyi bizonyos, hogy egy falusias jellegű római kor település nyomára bukkantunk. A kerámiaanyag alapján (sok a seprű díszes fazék oldal- és peremtöredék) a 2. században éltek itt. Előkerült egy kisebb rostélyos edényégető kemence, ugyan szórványként, két római üveg pohár peremtöredéke is. A leletanyag a nagykanizsai Thúry György Múzeum Régészeti Gyűjteményébe került.

KVASSAY JUDIT – SZÁRAZ CSILLA

228. Sajógalgóc, Homok-rétek (Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Á

2001. április 28-án és május 8-án végeztünk régészeti terepbejárást a Sajó északi partján, Sajógalgóc és Sajókaza között, a Sajó és a hegyek lába közötti síkon tervezett bányatelkeken. A vizsgált területet a kutatás időpontjában alig sarjadó búza fedte. A bányatelkek középpontjában, a Sajó síkjából alig kiemelkedő területen közepes felszíni leletsűrűséget mutató Árpád-kori felszíni leletekkel jelzett lelőhelyre bukkantunk. Kiterjedése 300×100 m, tengelyének iránya ÉNy-DK. A vizsgált terület keleti határát kavicsbányató jelzi. A régészeti lelőhely feltehetően ide is áthúzódott, mutatják ezt a tó nyugati partfalában talált régészeti leletek.

A terepbejáráson részt vett Hellebrandt Magdolna, Lovász Emese régész, Bánfalvy Ferenc, Kozmáné Bányi Judit, Tóth Edina restaurátor.

PUSZTAI TAMÁS

229. Sajókaza, Református templom

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Kő

A felújítás előtt álló műemléktemplom külső homlokzatainak falkutatását végeztük el. Ennek során két román kori, egy késő gótikus és egy késő barokk építési periódust különíthetünk el.

A templom legkorábbi periódusa a 12. század végén épült. E periódusból a jelenlegi hajó É-i és D-i falának K-i kétharmadát elfoglaló, téglából épült hajófalak maradtak meg, csaknem teljes magasságban. A három, félköríves záradéku, tölcseresen szűkülő hajóablak közül kettő teljes épségben került elő, míg a harmadikat később átalakították, így annak csak Ny-i kávája maradt meg. Az első periódusú hajófalak Ny-i szakaszán, mind az É-i, mind pedig a D-i oldalon előkerült egy-egy félköríves záradéku, tölcseresen szűkülő karzatablak is. A D-i hajófal felső részén olyan fűrészfogas téglapárkány került elő a homlokzat teljes hosszán, mely felett hármas fogrovatsor húzódott valaha. A hármas fogrovatsornak csupán a K-i vége maradt meg. Az É-i hajófal K-i szakaszán ugyancsak megmaradt egy fűrészfogas párkány rövid szakasza. Kuriózumszámba megy, hogy találtunk egy-egy fogrovatsort az É-i és a D-i hajófal alsó részén is, a járószint közvetlen közelében. A csak vékony, sárgásfehér vakolattal fedett templom nagy valószínűséggel a tatárjárás során sérült meg. Újjáépítésekor párkányait nem újították meg.

A templom második építési periódusa a 13. század második feléhez köthető. Ekkor a hajót Ny felé meghosszabbították, és a Ny-i homlokzat elé egy alul eredetileg nyitott tornyot emeltek. Ez az építkezés is téglával történt. A Ny-i bővítmény karzat céljaira szolgált. A déli homlokzaton előkerült három, félköríves záradéku, tölcseresen szűkülő ablak, alattuk pedig két, az egykori karzat alatti teret megvilágító, ugyancsak tölcseresen szűkülő körablak. (A Ny-i bővítmény É-i oldalán egy, a Ny-i homlokzaton pedig két félköríves záradéku ablak már korábban előkerült.)

E periódus homlokzatszobrászati elemei is hiánytalanul napvilágra kerültek. A D-i homlokzat felső részén két fogrovatsor között egy fűrészfogasor húzódik, míg az É-i oldalon ugyanebben a magasságban kettős fogrovatsort találtunk. A járószint közelében húzódó fogrovatsor ebben a periódusban is megtalálható.

A templom harmadik építési periódusában, mely a 16. század elejére tehető, új, polygonális záradéku, támpillérekkel erősített, bordás boltozattal fedett szentély épült. A szentély D-i és DK-i oldalán nagy, késő gótikus ablakok nyíltak, ezek körvonalai most előkerültek. Ugyanakkor a hajó D-i oldalára is két gótikus ablakot vágtak (ezek közül az egyik már ismert volt, a másik most került elő). Ebből a korból származik a már korábban megtalált reneszánsz sekrestyeajtó is.

Két kutatóárok-
kal meghatároztuk a szentély É-i oldalához csatlakozó, a 18. század közepén lebontott, egykor dongaboltozattal fedett sekrestye kiterjedését is. A sekrestyéhez Ny felől ossarium csatlakozott.